

למעשה

הרב עובדיה דהן שליט"א

יו"ר המועצה הדתית אשדוד ורב בית הכנסת הניכי הישיבות – "בית יוסף" קרית פוניבו

חיוזק בקטורת או תורה – דעת בעל הבן איש חי

כתב הרב הגרב"ד שליט"א (הביאו הרב חזקיהו משיקובסקי באוצר הפרשה ויקהל פקודי תש"פ) בשם הבניהו לבעל הבן איש חי בסוגיא דמתן תורה [שבת פח-פט] ששם מבואר שכאשר עלה מרע"ה למרום נתן לו מלאך המוות מתנה וגילה לו את סוד הקטורת שעוצרת מגיפה, ושאל כיצד הוא נותן לו כזו מתנה שהיא כנגד עצמו, שלא יוכל להצליח במשימתו, והשיב שאדרבא הוא נתכוין שלא לטובה, שכן אם לא נדע זה הסוד, יתחילו כולם ללמוד, שהרי מרבה תורה מרבה חיים, ומיד יאבד כוחו, אכן אם יתעסקו בקטורת יחפשו את הכהן וילבש בגדי כהונה ויקח קטורת ויקטיר ובינתיים יעבור זמן, ובשהוי הזמן עד ההקטרה הוא ימשיך להפיל חללים רח"ל.

ועוד הביא דברי הזוה"ק פ' וירא [בכרכי המתוק מדבש עמ' תק"א] שרב אחא בא למקום שהי' שם מגיפה וא"ל שיאמרו פטום הקטורת ונחלש כי הי' עליו תביעה שלא א"ל לחזור בתשובה, וחזר ודרש שיחזרו בתשובה ולא יבטלו מן התורה. עכ"ד.

המשך בעמוד שלוש

מאמר מרכזי הרב פנחס זרביב

למה משה רבינו שלא הספיק להביא תרומה למשכן לא נחסר את משמו כמו הנשיאים – כי כוונתו היתה לטובה

כתב הרב יחיאל פישל רוזנר, מח"ס 'מנחת יחיאל' והשבת של מ"י (הו"ד באספקלריא לפרשת ויקהל פקודי - החודש תש"פ עמוד לה) עה"פ והנשיאים הביאו את אבני השוהם ואת אבני המילואים. (לה, כז) איתא בויק"ר [א, ו] דהיתה נפשו של משה עגומה שהכל הביאו נדבתו למושכן ואני לא הבאתי, א"ל הקב"ה חייך הדיבור עמך חביב עלי יותר מן הכל.

ביפה תואר כתב והטעם שמושה לא הביא, כי בראשונה חפץ להשתתף עם הנשיאים שאמרו להשלים מה שיחסר הציבור, וכאשר השלימו הציבור הכל לא מצאו הנשיאים להביא רק אבני שוהם ומילואים, ומשה לא היה לו אבני שוהם ומילואים עכ"ד.

אולם יש להקשות מהא דאיתא בילק"ש רמז תשי"ג וז"ל ויקריבו נשיאי ישראל וז"ל אתה מוצא בשעה שהכריז משה ואמר קחו מאתכם תרומה, מה עשו הנשיאים אמרו לא היה יודע משה לומר לנו שנעשה המשכן מה עשו לא נתנו נדבה אמרו אלו עושין את המשכן ולנו הוא אומר שניתן נדבה, אמר להם הקב"ה חייכם שאתם צריכין לדעת שאיני צריך לכם, מה כתיב שם והם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר לשני בקרים הביאו כל מלאכת המשכן והותירו שנאמר והמלאכה היתה דים, אמרו הרי שעה שנקריב קרבנות בשמחה שתשרה שכניה בינינו עכ"ל. ולפי"ז מבואר דמה שהנשיאים לא הביאו בתחילה נדבה כמו כולם נגרם ממה שמושה לא אמר להם בתחילה לעשות משכן, א"כ זה הטעם לא שידך גבי משה רבינו גופיה, והדרא קושיא לדוכתא אמאי לא הביא נדבתו למשכן. עכ"ד.

אלא נראה לבאר שמושה רבינו והנשיאים שניהם עשו אותו מעשה שהביאו בסוף ורק שלמשה רבינו ביתה כוונה טובה, שמה שיחסר הציבור הוא ישלים. ומשה כידוע היה שונא בצע [על הפסוק "ויקח משה את עצמות יוסף עמו, כי השבע השביע את בני ישראל לאמר, פקוד יפקוד אלוקים אתכם, והעלית את עצמותי מזה אתכם" _ ג-ט) פרש"י "השבע השביע" השביעם שישביעו את בניהם, והסיבה שלא השביעם שיעלוהו מיד, מפני שידע יוסף שלא יניחום המצרים, אומר המדרש (שמו"ר כ) עליו הכתוב אומר (משלי י) "הכם לב יקח מצוות" שבזמן שכל ישראל היו עסוקים בלאסוף כסף וזהב, משה עסק בלחפש את ארונו של יוסף, שנאמר "ויקח משה את עצמות יוסף", אמר הקב"ה למשה יוסף היה חייב לאביו לקבורו, מפני שהוא בנו, והוא חייב במצוות כיבוד אב ואם, ואתה לא בנו ולא בן בנו, ולא היית חייב לעסוק בו וקברת אותו, וכן אני שאיני חייב לברייה אני מטפל בך ואקברך, שנאמר (דברים לד) "ויקבור אותו בני".

המשך בעמוד הבא

בשורה משמחת לקראת חג הפסח יצא לאור 'למעשה על ההגדה' להשיג בבית הכנסת החיד"א אצל ר' יצחק משעניא שליט"א או בדוא"ל של המערכת

המשך מעמוד קודם

הגמ' במסכת (סוטה יא.) אומרת על משה את הפסוק "אוהב כסף לא ישבע כסף" זה משה רבינו, שהיה יודע שאין שלוש הערים שבעבר הירדן קולטות, עד שלא נבחרו שלוש בארץ כנען, ואמר מצווה הבאה לידי אקיימנה, וכמו הרודף אחר הממון תשוקתו גדולה, יש לו מנה רוצה מאתיים, כך משה רבינו במצוות, אוהב מצוות לא ישבע מצוות, שכאשר מונחות לפניו מספר מצוות בו זמנית, הוא מפעיל את כל חוכמתו על מנת לקבוע ולהחליט סדרי עדיפויות, ומהי המצווה הכי חשובה ולא הכי קלה, ולכן הפסוק אומר עליו "הכס לב".

לפני צאת ישראל ממצרים עמדו בפני משה וכל ישראל שתי מצוות, האחת לאסוף כסף וזהב כדי לעמוד בהתחייבות שאמר הקב"ה לאברהם אבינו בברית בין הבתרים, "ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" והשנייה לחפש את ארונו של יוסף, על מנת לעמוד בשבועה שהשביע את בני ישראל שבצאתם ממצרים יעלו אתם את עצמותי, בעוד שעם ישראל בחרו לעסוק במצווה הנעימה והנוחה לאסוף כסף וזהב, משה בחר לחפש את ארונו של יוסף, כאשר המשימה לא הייתה קלה או פשוטה, כמתואר במדרש, שמושה יגע שלושה ימים ושלושה לילות, ולא מצא את ארונו של יוסף, עד שפגעה בו סרח בת אשר ואמרה לו שהמצרים שמו אותו בארון במשקל חמש מאות ככרי כסף, וזרקו אותו ביאור, כי ידעו שבלי ארונו של יוסף, לא יוכלו עם ישראל לצאת ממצרים, (בשם האלשיך הק' מובא שזה היה מכוון משמים, כדי שגופו הטהור של יוסף לא יכנס לאדמה הטמאה של מצרים) והמדרש מדגיש בהתפעלות שלושה ימים ושלושה לילות, ללמדנו שמושה עשה מאמצים מעל הטבע, שהרי הרמב"ם בהלכות (שבועות הלכה כ) כותב "הנשבע שלא ישן שלושה ימים מלקין אותו מיד", כי זו שבועת שוא, מפני שאדם לא מסוגל לכך, והנה משה מרוב התשוקה שלו בקיום המצוות פועל מעל הטבע, ולכן הוא נקרא "הכס לב", תואר שהוענק לבונה המשכן, שאף הם תשוקתם לבנות את המשכן הייתה מעל יכולתם הטבעית, שהרי מדובר בדור יוצאי מצרים, שהורגלו במצרים לעסוק בעבודות גסות בחומר ובלבנים, וכאן הם אמורים לעסוק בעבודות עדינות ומדויקות בכסף ובזהב, והתורה מעידה עליהם שאת כל הכלים עשו כאשר ציוה ה' את משה, ומניין המיומנות? התשובה "הכמי לב" כלומר כאשר יש רצון תשוקה ודבקות במטרה אז זוכים לסייעתא דשמיא, כך גם משה זוכה אחר שלושה ימים ליד מכוונת ובצורה על טבעית הוא מצליח להוציא את ארונו של יוסף, כמתואר בגמ' ובמדרשים.

ואם ישאל השואל מה ההתפעלות מכך שמושה בחר לעסוק בארונו של יוסף ולא בכסף וזהב? מה שזיכה אותו שמוכל באי עולם הוא היחידי הזוכה שהקב"ה עוסק בקבורתו? וכי שבח הוא לאב הנביאים לאחר שזכה לשהות במשך מאה ועשרים יום בשמים, לדבר עם הבורא באספקלריה המאירה, לנצח מלאכים, ולהוריד תורה לישראל, שכסף וזהב לא תופשים אצלו מקום? ועוד הרי עם ישראל שעסקו בלהשאיל כסף וזהב היה בזה סוג של התעללות מפני שמדובר אחר מכת בכורות, ולאחר שאין בית שאין שם מת, ולאחר שבני ישראל הקריבו את אלוהי מצרים כקורבן פסח, ובני ישראל עשו כדבר משה וישאילו ממצרים כלי כסף וכלי זהב ואחר כך כתוב (יב=לו) "וה' נתן את חן העם בעיני מצרים וישאילום" ופרש"י אף מה שלא היו שואלים היו נותנים להם, היו שואלים אחד והם נותנים שניים, יוצא שעצם בקשתם הייתה כרוכה בקידוש ה' גדול, ולכן היה צורך שהקב"ה יתן את חן העם, ואם כך אצל בני ישראל איזה קידוש ה' היה אם משה היה מצטרף כמי שחולל את כל המכות ומבקש כסף "לשמה" הרי שהיה בזה קידוש ה' גדול, ובכל זאת משה מחליט לעסוק בארונו של יוסף ועל זה ציינו אותו חז"ל בתואר "הכס לב". לכן מה שלא הביא ידע ה' שכוונתו לטובה. אבל הנשיאים מגלים לנו חז"ל שכוונתם היתה אחרת. וכמבואר במדרש הנ"ל. (ויתכן שאפי' משה לא ידע כוונתם כמוש מצינו חטאים הם מוכסים ושאלו לחכמה וכו' ולא פירשוהו עד שבא הקב"ה ופירשו על עוונתם את תורתו שלא בירכו בתורה תחילה ומבואר שיש מצב של עוונות שרק ה' יודע עליהם).

שבאמת המעשה היה ואתו מעשה וכל התביעה זה רק מכיון שה' ידע שאין כוונתם לשם שמים

תירוץ כל מעשה צריך לדעת מה הגורם לעשותו

וכל מעשה צריך האדם לחקור מה הגורם לאותו מעשה כמו שכ' ר' חיים שמואלביץ (מאמר קו) ומקובלני ממו"ר זצ"ל, כי מה שאמרו חז"ל: "עושה מעשה זמרי ומבקש שכר כפנחס" (סוטה כב ב), אינו רק שמסתיר את "מעשה זמרי" שלו, ומתיימר כאילו יש לו מעשים אחרים שהם כ"מעשה פנחס", אלא שעל אותם מעשים עצמם שהם מעשי זמרי, הוא מבקש עליהם שכר כפנחס. וזה כאמור שהמעשה מצד עצמו אינו מוכיח כלום, ולעולם צריך לדעת מה מסתתר מאחורי המעשה.

המשך בעמוד הבא

המשך מעמוד קודם

ומצינו ראייה גדולה לדבר, איתא בגמ' יומא (כג א): "ת"ר מעשה בשני כהנים שהיו שניהם שוים ורצין ועולין בכבש, קדם אחד מהם לתוך די אמות של חבירו, נטל סכין ותקע לו בלבן וכו', בא אבין של תינוק [הכהן הנרצח], ומצאו כשהוא מפרפר ולא נטמאה סכין, ללמדך שקשה עליהם טהרת כלים יותר משפיכות דמים ונסתפקו שם (ע"ב) "איבעיא להו שפיכות דמים הוא דול אבל טהרת כלים כדקיימא קיימא או דילמא שפיכות דמים כדקיימא קיימא אבל טהרת כלים היא דחמירא" יעו"ש הגמ' נסתפקה בפירוש של המעשה וממה הוא נובע, אם מחמת חומרתה של טהרת כלים או מתוך זלזול בשפיכות דמים, וכשנתבונן בשני צדדי הספק נמצא שהם רחוקים כרחוק מזרח ממערב. לצד אחד, טהרת כלים כדקיימא קיימא, שאין חשיבות כל כך. שהרי אין בה איסור מן התורה, ואף אפשר לטבול את הסכין ולטהרו, ושפיכות דמים הוא דול. ולפי צד זה היה האב אדם מושחת, בלא משהו של רגש אנושי, שבשעה שראה את בנו מפרפר בין חיים למות, לא היתה מחשבתו נתונה אלא על טהרת הכלים, ובנו לא היה חשוב בעיניו לשים לבו עליו כלל. ולאידך גיסא, שפיכות דמים כדקיימא קיימא, והרי הוא ככל האבות, שבשעה שראה את בנו מפרפר רח"ל היה כולו מלא זעזוע, ונפשו יוצאת אל בנו, אלא שטהרת כלים הוא דחמירא, נמצא שהתגבר והתעלה אב זה על רגשותיו האנושיים, משום החומר של טהרת כלים.

הנה לפנינו שאותו מעשה ממש, אפשר לפרשו בשני אופנים רחוקים זה מזה, יתכן שהוא מלמד על היות עושהו בדרנה גבוהה, ויתכן ללמוד ממנו על עושהו שהוא איבד כל צלם אנושי, והן הן דברי מו"ר שמעשה זמרי עצמו יתכן להציגו כמעשה פינחס, ולבקש עליו שכר כפינחס. ואביו של הרב רוזנר שליט"א הוסיף בזה דברים וז"ל 'שהאור החיים הקדוש על הפסוק בויקהל ויצאו בני ישראל מלפני משה, כותב שאע"פ שתלמיד היוצא מרבו צריך לבקש רשות כאן יצאו מלפני משה בלי רשות, והטעם שבני ישראל פחדו שמישה רבינו שהיה עשיר יתן את כל המשכן ולהם לא ישאר מה להביא. וזה מוסיף על דברי הגר"ח שמואלביץ הידועים - שאע"פ שהנשיאים אמרו יתנדבו הציבור מה שיתנדבו ואנחנו נשלים, מ"מ היה בזה העומק נפשם עצלות שעשו חשבונות ולא הזדרזו.

והאור החיים הקדוש הוא הראיה לזה, באותו מעשה הנשיאים אמרו נחכה ונראה מה נצטרך להביא, ואילו בני ישראל יצאו בלי רשות מפחד שמא משה רבינו יביא הכל! עכ"ד.

המשך מעמוד ראשון

למה לא נלחם היצר הרע כבר עם אברהם

ונרחיב בחשיבות לימוד התורה ממה שכתב הגאון רבי אלחנן ווסרמן זצ"ל (קונטרס דוגמאות לביאורי אגדות על דרך הפשט שנדפס בסו"ס קובץ הערות סי' ו' סק"ו) וצריך להבין במה שכתוב (שם ל"ב כ"ד) 'ויאבק איש עמו, דהאיש הוא סמאל כפירש"י שם, דלמה המתין סמאל מללחום עד יעקב שהיה כבר חוט המשולש, היה לו ללחום עם אברהם.

אלא הנה אמרו רז"ל (ירושלמי הגיגה פ"א ה"ז), ויתר הקב"ה על עון ע"ז ג"ע וש"ד, ולא ויתר על עון ביטול תורה שנאמר (ירמיה ט' י"ב) על עזכם את תורת, הלואי אותי עזבו ותורת שמרו, וטעם הדבר נראה, דכששני צדדין לוחמין, אפילו אם יהיה לצד אחד נצחון על חבירו, מ"מ עדיין לא נגמרה המלחמה, דאפשר שהיום ינצח זה ומחר ינצח חבירו, אבל אם האחד תקף מחבירו את הכלי זין שהיה בידו, וחבירו נשאר בלא כלי זין, בזה נגמרה המלחמה, כי אי אפשר ללחום בלא כלי זין, ודוגמת זה במלחמת היצר, אשר הקב"ה העיד בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תבלין (קידושין ל:), ושום כלי זין אחר לא יצליח נגד היצה"ר רק לימוד התורה, כמו שהאריך בזה במסילת ישירים, וא"כ כשישראל הן במלין מלימוד התורה אבדו הכלי זין שלהם, ואין להם במה ללחום עם היצר, משא"כ אם נכשלו בשאר עונות, אפילו היותר חמורין, מ"מ יש תקוה שאפשר דע"י לימוד התורה יתעוררו לתשובה, וזה נכלל במאמרם 'שהמאור שבה מחזירן למוטב' (ירושלמי הגיגה פ"א ה"ז) וע"כ היצה"ר מתחזק ומתאמץ לבטל מלימוד התורה יותר מכל המצות, וכן שמעתי מפה קדוש רבינו בעל חפץ חיים שלימ"א זצ"ל בזה"ל 'ליצר הרע לא אכפת שהאדם יצום יבכה ויתפלל כל היום העיקר לא ללמוד'

הרב חיים בן חמו שליט"א

השבת נפתח בס"ד את החומש השלישי חומש ויקרא הנקרא גם בשם "תורת כוהנים" וזאת מאחר וספר זה עוסק בענייני הקורבנות, ובמקריבי הקורבנות הלא הם הכוהנים.

הקורבנות אינם בלעדיים לעם ישראל בלבד אלא גם מי שאינם בני ברית המעוניינים לנדור או להתנדב הרשות בידם, כך מצאנו עוד לפני מתן תורה הוקרבו קורבנות על ידי קין והבל, נח, האבות, וכן עם ישראל למרגלות הר סיני עוד לפני מתן תורה.

החינוך כותב בטעם מצוות הבאת הקורבנות כי לאחר שהאדם חטא יכול שהעבירה תהפך להרגל עד שנעשית לו כהיתר, כי אחר הפעולות נמשכים הלבבות, ולכן הקב"ה מצווה את האדם לטרוח ולקחת קרבן וללכת אל הכהן ולהתוודות ומתוך התעסקותו בקרבן יקבע האדם כנפשו את רוע החטא וימנע ממנו פעם אחרת.

עבודת הקורבנות מהווה ציר ותשתית לקיום העולם כך מצאנו במשנה באבות האומרת על שלושה דברים העולם עומד על התורה על העבודה ועל גמילות חסדים, כאשר העבודה הכוונה לעבודת הקורבנות, ובגמ' במסכת מגילה (ל"א ע:): מובא כשבבית הקב"ה לאברהם אבינו בברית בין הבתרים על ירושת הארץ, "אמר אברהם לפני הקב"ה רבש"ע שמא ח"ו ישראל חוטאים לפניך ואתה עושה להם כדור המבול וכדור הפלגה? אמר לו הקב"ה לאו, אמר לפני רבש"ע כמה אדע? אמר לו (ברא' טו-ט) "קחה לי עגלה משולשת וכו' פרש"י כלומר הקרבנות יכפרו עליהם, אמר לפני רבש"ע, תינתן בזמן שבהמ"ק קיים, בזמן שאין בית המקדש קיים מה תהא עליהם? אמר לו כבר תיקנתי להם סדר קורבנות, כל זמן שקוראים בהן מעלה אני עליהם כאילו מקריבים לפני קורבן ומוחל אני על כל עוונותיהם, אמירה של הקב"ה בעצמו לאב האומה אברהם אבינו, דהיינו בזכות הקורבנות נוכח לירושת הארץ, בזכות הקרבנות אנו ניצולים משעבוד מלכויות, מדינה של גהינם מתכפרים לנו כל עוונותינו.

ובמנחות (ק"י.). דרשו על הפסוקים "זאת תורת החטאת" ו"זאת תורת האשם" – כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת, וכל העוסק בתורת אשם – כאילו הקריב אשם.

וכתב המלבי"ם (ברא' כ"ב – י"ג) ולכן מקדימים פרשת העקידה לקורבנות, כי היה ראוי שהאדם יקריב את עצמו לקרבן אשה לה', רק ה' ברחמיו הרבים מקבל גוף הבהמה תמורת גוף האדם, שמצד הגוף אין הבדל ביניהם, ועל ידי זה ה' מקבל את מחשבת המקריב כמעשה, שחושב בעת הקרבת הקרבן כאילו אני נשחט ונקרב.

פרשה נוספת אנו אומרים בכל יום והיא פרשת פיטום הקטורת שעליה אומר הזוהר הקדוש הרבה מעלות גדולות, (פרשת ויקהל דף ר"ט ע"א) אמר רבי שמעון בר יוחאי, אם בני אדם היו יודעים כמה עליון הוא מעשה הקטורת לפני הקב"ה, היו לוקחים כל מילה ומילה ממנה ושמים אותה ככתר של זהב, וכל מי שיקרא את פרשת הקטורת בכל יום ויכווין בה, יש לו חלק בעולם הזה ובעולם הבא, ויסלק המוות ממנו ומהעולם, וינצל מכל דינים של העולם ומכל רע ומדין גיהנם ומדינים של מלכויות אחרות, ועוד כתב הזוהר (פרשת וירא דף ק' ע"א) אמר רבי כרוספדאי האי מאן דמידכר בפומיה בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ענינא דקרבנא ותקרובתא ויכוון בהון, ברית כרותה היא דמלאכין דמדכרי חובה לאבאשא ליה לא יכלי למעבד ליה אלא טיבו.

ובקונטרס שחברו בישיבת המקובלים נהר שלום, הביאו את דברי המקובל הרה"ג בניו שמואלי שליט"א שאסף ומנה את כל המעלות המובאים בעניין הקטורת מהזוהר והמדרשים ומנאם בקצרה, והם: א. מסלק את המוות ממנו ומהעולם. ב. ינצל מכל דינים קשים וממחלות. ג. מסוגל לרפא את החולה. ד. לא ינוק כל אותו היום שאמרה. ה. זוכה לחלק בעולם הזה ובעולם הבא. ו. עושה נחת רוח לבורא יתברך, וחביבה היא יותר מן התפילה כמו שמובא במדרש תנחומא, שהקטורת הקטורת בבמה"ק הינה אחת ממצוות ה' יתברך וסודותיה ומעלותיה עצומים ונפלאים עד מאד, וחביבה היא לפני השי"ת מכל מעשה הקרבנות ומן התפילה. ז. מבטל כשפים והרהורים רעים. ח. ימצא חן וחסד בעיני כל רואיו. ט. מסוגל לפרנסה טובה ואף לעשירות ולא יחסר לחמו לעולם. י. ינצל מדין גיהנם. י"א. ינצל מדין של אומות העולם.

ומובא בזוהר הקדוש (פרשת וירא ק' ע"ב), אמר ר' פנחס, פעם אחת הייתי הולך בדרך ופגשתי באליהו הנביא ובקשתי שיעיד לי דבר טוב ומועיל לבריות, אמר לי כך: בזמן שחלילה ארע מוות בבני אדם, ברית נגזרה וקרוז עבר על צבא השמים אם יכנסו לבתי כנסיות ובתי מדרשות ויאמרו בכוונת הלב את עניני הקטורת, שיתבטל מהם המוות.

עוד מסופר בזוהר (שם ק"א ע"א) על רב אחא שהלך לכפר טרשא, ובאותו זמן הייתה מגפה בעיר ורב אחא לא ידע על כך, בני העיר אמרו זה לזה, אדם גדול בא לכאן בואו ונבקש ממנו עצה מה לעשות, באו וספרו לרב אחא שיש מגיפה קשה בעיר זה שבעה ימים, אמר להם נלך מיד לבית הכנסת ונערוך תפילה גדולה לפני הקב"ה שיבטל את הגזירה, עוד הם הולכים לביהכ"נ, באו לרב אחא ואמרו לו שיעוד שני אנשים מתו, ועוד שני אנשים נוטים למות, אמר להם רב אחא אין השעה עכשיו מתאימה לעריכת תפילה, שהשעה דוחקת ביותר ויש לעשות דבר שבכוחו לעצור את המוות מיד, יש לבחור ארבעים איש היותר זכאים מבני העיר, ולחלקם עשרה בכל פינה מפינות העיר, ויאמרו בכוונת הלב את פרשת הקטורת ומעשה הקרבנות, מיד באו בני העיר, ועשו כן שלשה פעמים, וכן עשו בבתיהם של החולים, ומיד התבטל המוות והמגיפה מהם, ושמעו בת קול שיצאה מהשמים ואמרה לגזרות הרעות היעצרו למעלה כמו שאנו מתפללים "לעולם ה' דברך ניצב בשמים" דהיינו שהגזרות הרעות ישארו בשמים.

בימים טרופים אלו בהם אנו נמצאים, שכל יום קשה מקודמו, וכבר באוויר מרגישים את פעמי המשיח בצורה שלא הייתה כדוגמתה, אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים, לכן נחזק ונתחזק באמירת פיטום הקטורת ובפרשת הקורבנות, מילה במילה כמונה מעות, והקב"ה ברחמיו המרובים כפי שהבטיח לאבינו אברהם, ירחם עלינו ועל כל העולם כולו, ויסיר את המגיפה מעלינו אמן.

התודה והברכה **למעשה הדתית אשדוד** על עזרתה האדיבה בהוצאת ספר **למעשה על מגילת אסתר מהדו"ב'** והכל בכדי להגדיל תורה ולהאדירה ולעומד בראשה הרב **עובדיה דהן שליט"א** שנודע בנעם הליכותיו ומידותיו ואהבת התורה שיוקדת בליבו וכן **לרב חיים בן חמו שליט"א** ראש כולל מושב עצמם מנהל מחלקת תרבות תורנית שנודע בנעם הליכותיו ומידותיו ואהבת התורה שיוקדת בליבו ..

להשיג את הספר ולתגובות על המאמר לפנחס זרביב 0583271323 או בדוא"ל p0583271323@gmail.com